

Οι πειράται

του
Λουδοβίκου Μπουσενάρ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Μαζεστέ, βοηθούμενος από το Πιέρ, μετέφερε το πλοιαρίο γρήγορα στο μέρος,

πού είχαν πλημμυρίσει τα νερά. Τό εφώδιασαν τότε με τὰ ἐξαρτήματα του, ἔβαλαν μέσα τὰ ὅπλα καὶ τὰ τρόφιμά τους καὶ κάθησαν φιλοσοφικά, περιμένοντας τὸ σῶνιμα τῆς ἀναχωρήσεως.

Ὁ χείμαρρος φύσκωνε ὁλοένα καὶ πὺς πολὺ, καὶ ὁ ὄγκος τῶν νερῶν γινόταν ἀπὸ στιγμή εἰς στιγμή πὺς μενάλος.

Ὑπόκωφα τρίζματα εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀκούγονται.

Ὁ Ἀντρέ, φοβούμενος μήπως δὴ, κομμάτια γῆς ν' ἀποσπῶνται ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριο, σκεπτόταν ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγουν πρὶν ἀπὸ κεῖ. Τὰ δέντρα, ξεριζωμένα ἀπ' τὸ χῶμα, στριφογυρίζον σὰν κυριευμένα ἀπὲ ἱλιγγό, κ' ἔπειτα σωριαζόντουσαν κάτω.

Ὁ Ἀντρέ ἦταν σπριγνιμένος στὸν κορμὸ ἑνὸς γιγαντιαίου κομμοδέντρου, νεκρωμένου ἀπὸ χρόνια καὶ πὺς ἐπειδὴ εἶχε βαθεῖα μέσα στὴ γῆ τις τεράστιες ρίζες του, στεκόταν ἀκίνητο σὰν τὸ βράχο. Ὁ κορμὸς του κούφιος σὰν σιδερένιος σῦλος, θὰ μπορούσε νὰ χωρῇ εἰκοσι ἀνθρώπους. Φαίνονταν ἄλλωστε πὺς εἶχε χρησιμεύσει ἄλλοτε ὡς τόπος κατασκήνωσεως σὲ ἱθαγενεὶς καὶ σὲ χρυσόβηρες, γιὰτὶ ἕνα μεγάλο ἄνοιγμα, σὰν πόρτα, φαίνονταν στὸν κορμὸ του.

Ὁ Ἀντρέ ἐτοιμαζόταν νὰ φωνάξῃ γιὰ τὴν δόση τὸ σῶνιμα τῆς ἐπιθίσεως στὸν κέλτητα, ὅταν ἔξαφνα οἱ σύντροφοί του τὸν εἶδαν ν' ἀνασκιρτῇ ἀπὸτοῦ, νὰ κἀν ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πῶμα καὶ νὰ βγάδῃ τὸ περιστροφὸ του, τοῦ ὁποῖου διεύθυνε τὸ στόμιον πρὸς τὸ ἄνοιγμα τοῦ κομμοδέντρου.

—Ποιὸς εἶν' αὐτοῦ; ρώτησε μὲ φωνὴ δυνατὴ

Ὡς ἀπάντησι, ἀκούστηκε ἕνας πνιγμένος στεναγμός, συνοδευόμενος ἀπὸ μιὰ βλαστήμια.

Μιὰ ἀνθρώπινη σιλουέττα παρουσιάστηκε τέλος ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ δέντρου.

—Κατὰρ! μούγκρισε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς Μὴν πυροβολήτε... Πνίγνμαι, ἀσφυκτιῶ! Τρέμω!... Ἐχὼ χῶματα μέσα στὸ στόμα, νερὸ στ' αὐτιά μου, λάσπη στὰ μάτια μου.

Αὐτὴ ἡ φράσις ποὺ τὴν εἶπε Γαλλικὰ ὁ ἄγνωστος, ἔκανε τοὺς πέντε φίλους ν' ἀνατριχίλασαν. Ὁ ἄνθρωπος τῆς φωνῆς του τοὺς ἦταν γνωστός, ἀν καὶ δὲν μπορούσαν ν' ἀναγνωρίσουν τὸ πρόσωπό του στὰ χάλια ποὺ βρισκόταν.

Γεμάτος λάσπες καὶ αἷματα, μὲ τὰ μαλλιά του κολλημένα στὴν ὄψι του, μὲ τὰ χέρια του καὶ τὸ στήθος του καταεσκισμένα, μὲ τὰ ρούχα του κουρελλιασμένα, ὁ ἄγνωστος αὐτὸς παρουσίαζε ἕνα φριχτὸ θέαμα.

—Χίλιος κερανοὶ! εἶπε σὲ λίγο. Πόσο εἶνε ὠσὸς ν' ἀναπνῇ κανεὶς τὸν καθαρὸ ἀέρα Ὁ ἥλιος εἶνε ὑπέροχος καὶ ποτὲ δὲν εἶδα τὸν οὐρανὸ τόσο γαλάζιο.

—Σκεπτιτέ λοιπὸν ὅτι δεκαπέντε ὧρες τώρα τριγυρίζω μέσα στὰ ἔγκατα τῆς γῆς...

—Ἄ! βλέπω, ἔχετε κ' ἄφθονο νερὸ ἐδῶ!... Ἐτοὶ θὰ μπορέσω νὰ περιποιηθῶ λίγο τὸν ἐαυτό μου.

—Μὰ γιὰτὶ μὲ κυττάτε ἔτσι σὰν περιεργὸ φαίνόμενο;... Δὲν μὲ ἀναγνωρίζετε λοιπὸν, φίλοι μου;

—Κυρίε Μπουαλῶ! φώναξε ὁ Φρικέτος. Ἐσεῖς ἐδῶ; Σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι;

—Ἦταν πράγματι ὁ κ. Μπουαλῶ, ἔ-

νας παλῆς τοὺς φίλος, μὲ τὸν ὁποῖο εἶχαν ὑποστῇ ἄλλοτε μαζί ἕνα σωρὸ περιπέτειες.

Καὶ ὁ Φρικέτος ὤρμησε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Μπουαλῶ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐφίεζε μέσα σ' αὐτὴ, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι.

—Ναί, εἰμ' ἐγὼ, ἀγαπητέ μου Φρικέτο! τοῦ εἶπε κατόπιν.

—Ὡ! κύριε Μπουαλῶ... Πόσο εἰμ' εὐτυχισμένος ποὺ σὰς βλέπω...

—Μπουαλῶ! φώναξαν συγχρόνως ὁ δόκτωρ Λαμπεριέρ καὶ ὁ Ἀντρέ κατάπληκτοι. Μὰ πὺς ποὺ διάβολο μὰς παρουσιάστηκε,

—Τὸ εἶδατε πολὺ καλὰ, ἀπὸ τὴν κουφάλα αὐτοῦ τοῦ δέντρου, ἀφοῦ προηγουμένως διέσχισα μέσα στὴ γῆ τέσσερα-πέντε χιλιόμετρα... σιδηροδρομικῶς.

—Μὰ θὰ σὰς τὰ διηγῶμαι αὐτὰ ἀργότερα... Γιὰ τὴ στιγμή, σὰς προειδοποιῶ ὅτι τὸ μέρος εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον ἐδῶ... Ἀς φύγουμε... Ὅσο τὸ ταχύτερο φύγουμε, τόσο τὸ καλύτερο... Δὲν εἶνε μόνο ἡ πλημμύρα... Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τιναχτοῦμε στὸν ἀέρα ἀπὸ κακμὰ ὑπόγεια ἔκρηξι.

—Ἀς ἐπιθίασουμε στὴ βάρκα! πρόσταξε ὁ Ἀντοέ, χωρὶς ν' ἀνάντησι.

Ἡ ἐπιθίσις ἐγίνε μέσα σὲ μιὰ στιγμή, κ' ἔπειτα ἀπὸ δέκα λεπτὰ τὸ πλοιαρίο προσέγγισε σὲ σταθερὸ ἔδαφος, πλὰϊ στὴν κατασκήνωσι τῶν ἱθαγενῶν.

Ὁ Μπουαλῶ, σὰν γνήσιος Παριζιάνος ποὺ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν καθαριότητα καὶ τὴν τουαλέτα του, δανείστηκε μιὰ φορεσιὰ ποὺ περίσσευε ἀπ' τὸν Ἀντρέ, ταίπησε βιαστικὰ κατὶ, ἤπιε ἕνα ποτήρι ροῦμι κ' ἀφοῦ συνήλθε κάπως, τοὺς ἔκανε μὲ λίγα λόγια ἐνήμερους τῆς καταστάσεως, γιὰτὶ ὁ Μπουαλῶ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ μυστηριώδῃ ἐκείνῳ Γάλλῳ ποὺ τὸν εἶδαμε στὸ προηγούμενον κεφάλαιον νὰ μπῇ στὸ πανδοχεῖο τοῦ «Λόρδου», ν' ἀνακατεῖται μαζί τους καὶ νὰ κατεβαίνει μαζί τους στὸ ὑπόγειο, προσποιομένους κ' αὐτὸς τὸ μεθύσι.

Ἀφοῦ τοὺς τὰ διηγῆθηκε ὅλ' αὐτὰ, τοὺς μίλησε γιὰ τὰ βαρέλια ποὺ εἶδε νὰ προβάλλουν ἔξωφανα κάτω ἀπ' τὰ νερά πὰς ἀποσύρθηκαν καὶ κατόπιν ἐξακολούθησε:

—Αὐτὴ ἡ κρύπη, ἡ ὁποία ἀποτελοῦσε τὴ μεγαλύτερη τιμὴ στὴν ἐφευρετικότητά αὐτοῦ ποὺ τὴν ἐπινόησε, ἔδινε τὴν ἰδέα δὲ τὴ ἀσφαλῶς φυλαγόταν ἐκεῖ κάποιος πολῖτιμος θησαυρὸς.

»Καὶ πράγματι, ἡ σκέψις τῶν συντρόφων μου ἦταν ὅτι βρισκόντουσαν μπροστὰ στὸ θρυλικὸ θησαυρὸ τῶν πειρατῶν.

—Σιωπὴ! μούγκρισε τότε ὁ Ἀμερικανὸς Χολλινγχεϊ. Ξερέτε τοὺς ὁρους μου. Δυὸ χούφτες χρυσάφι σ' αὐτοὺς ποὺ ἐργάζονται χωρὶς νὰ μιλοῦν, μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι τῶν φλύαρων! Θὰ φορτωθῇτε — πρόσθετε — καθενας στὴ ράχη σας ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ βαρέλια καὶ θὰ τὰ μεταφέρετε, ἀκολουθώντας τὴ μισοξεραμένη κοίτη τοῦ ποταμοῦ, ὡς τὴν πρώτη στοὰ ποὺ βρίσκεται δεξιὰ.

»Θὰ δῆτε ἐκεῖ μερικὰ βαγονάκια ἐπάνω στὶς ράγες του. Θ' ἀποθέσετε σ' αὐτὰ τὸ φορτίο σας κ' ἔπειτα θὰ ἐνονίσουμε τοῖς λογαριασμοῖς μας.

—Αὐτὰ τὰ καταραμένα βαρέλια—ἐξακολούθησε ὁ Μπουαλῶ— ἦσαν βαρέλια, πολὺ βαρεῖα. Δὲν λῶ ὑπερβολές, ὑπολογίζοντας τὸ βάρος τοῦ καθενὸς σὲ ἑκατὸ κιλά!...

—Εἶνε χρυσάφι, —δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε χρυσάφι, ἐπανελάμβαναν μὲ σιγαλὴ φωνὴ οἱ σθαγκνίει, ποὺ περιπατοῦσαν στὴ σειρά, τρεκλίζοντας σὲ κάθε βῆμα τους κάτω ἀπ' τὸ βάρος τους.

»Ἐπειτα, ξετρελλαμένοι μὲ τὴ σκέψιν αὐτοῦ τοῦ θρυλικοῦ θησαυροῦ τῶν ὁποῖο κρατοῦσαν στὰ χέρια καὶ φανταζόμενοι ὅτι θὰ μπορούσαν νὰ ἐκάνουν τοὺς δυὸ ἀνθρώπους ποὺ τὸν φύλαγαν, τοὺς ἤρθε ἡ ἰδέα νὰ τὸν κάνουν δικό τους.

»Οἱ τελευταῖοι στὴ σειρά ἀπ' τοὺς ἐθαγκνίει συνευνοήθηκαν μὲ λίγα λό-

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

ἸΡΧΙΞΕ Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ Β' ΠΡΙΣΤΟΥΡΗΜΑΤΟΣ

ποὺ σὰς χαρίζει τὸ «Μπουκέτο» καὶ ἡ «Οἰκογένεια»

«Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ-ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»

Τοῦ **ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ**, υιοῦ

Ἐπίσης συνεχίζεται ἡ διανομὴ τοῦ **Α' βιβλίου** μας

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»

Τοῦ **ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ**

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνώστα τῶν περιοδικῶν μὰς σπεύδουν νὰ παραλάβουν τὰ βιβλία των ἐγκαιρῶς, διότι ἡ ζήτησις εἶνε μεγάλῃ καὶ πρωτοφανὴς καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἐξαντληθῶν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν καὶ αἱ 20 χιλιάδες σωματίων, ποὺ ἐτοιμάσαμε.

Ποτὲ βιβλία δὲν ἐζητήθησαν τόσο καὶ δὲν ἐπροκάλεσαν τέτοιον συναγερμόν.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΪΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΚΑΜΠΩΝ

για πού τὰ πρόφεραν μέ σιγανή φωνή, νά ριχτοῦν ξαφνικά στὸν Ἀμερικανὸ καὶ στὸν ξενοδόχο. Αὐτὸ τὸ σχέδιο ἔγινε σὲ μιά στιγμή γνωστὸ σὲ δλοὺς κατὰ μήκος τῆς γραμμῆς, ἀπὸ τὸν πρῶτο ὡς τὸν τελευταῖο.

«Ἐθάρριζε ἐπὶ κεφαλῇ, ἀκολουθώντας σὲ δέκα μέτρων ἀπόστασι τὸν Χολλινταῖ, πού κρατοῦσε τὸ φανάρι. Ὁ ἄδελφος αὐτοῦ, φοβούμενος χωρὶς ἄλλο κάποια δυσάρεστη ἐκπληξή, εἶχε κρίνει φρόνιμο νὰ βρισκεται σὲ τὴν ἀπόστασι ἀπὸ μᾶς.

«Ὁ Ἴρλανδοῦς Ὅσεν μού ἀνακοίνωσε αὐτὸ τὸ σχέδιο, στὴν ἐκτέλεσι τοῦ ὁποῦ προποιεῖσθαι ὅτι συγκατανεύω. Ὅλοι τοὺς ὅμως εἶχαν ὑπολογίσει χωρὶς τὴν ἐξαιρετικὴ ἀκουστικὴ αὐτῶν τῶν στοῶν, ἡ ὁποία μεταδίδουν δλοὺς τοὺς θορύβους σὲ ἀφάνταστες ἀποστάσεις.

«Ἔτσι ὁ Ἀμερικανὸς—ὅπως ἀπεδιδίθη σὲ λίγο—τὰ ἀκούσε δλα. Μὰ δὲν φάνηκε νὰ τὰ χάνη καθόλου. Στερέωσε τὸν πυρὸς τοῦ ἐπάνω σὲ κάποια προεξοχή τοῦ βράχου, φώναξε τὸν ξενοδόχο καί, βγάζοντας τὸ περιστροφὸ του, ἐπέβαλε τὸ φόρτωμα τῶν βαρελίων στὰ βαγόνια, μὲ τέτοια ἀπάθεια, ὡς νὰ μὴ διέτρεχε ἐκείνη τὴ στιγμή ἕναν τρομερὸ, ἕνα θαλάσσιον κινδύνου.

«Ὅταν τὸ φόρτωμα τελείωσε, ἔγινε στὸν ξενοδόχο νὰ σκαρφαλώσῃ στὸ τελευταῖο βαγόνι, ἐσπρωξέ με τὸ πόδι του μιά σανίδα πού ἔφραζε τὴς ρόδες του καὶ τὸ συγκρατοῦσε, ἐμποδίζοντάς το ἔτσι νὰ ξεκινήσῃ, πῆδηξε καί' αὐτὸς πλάι στὸ σὺντροφὸ του καὶ τὰ βαγόνια ἄρχισαν νὰ κυλοῦν γοργὰ ἐπάνω στὶς γραμμὲς πού εἶχαν λωσάνερη κλίσι.

«Μιά μανιασμένη κραυγὴ ἀντήχησε τότε. Οἱ σθᾶγκμεν ρίχθηκαν σάν τρελλοὶ α' αὐτὴ τὴ λεία πού τοὺς ἐξέφυγε. Μερικοὶ περβολισμοὶ ἀντήγησαν. Ἐγὼ πού τὸ πρόβλεπα αὐτὸ, ρίχτηκα κάτω με τὰ μούτρα. Εὐτυχῶς πού τὸ ἔκανα αὐτό, γιατί ἔξαφνα, εἰκοσι μέτρα πῶ πέρα, ἡ γαλερία φωτίστηκε ξαφνικά, ὡς νὰ εἶχε ἐκραγῇ κάποιο ὕπογειο ἡφαίστειο. Μιά τραγικὴ ἐκπυρσοκρότησι... μὲ ξεκούρασε, καί' ἕνα χαλάζι ἀπὸ σὺντρίμια ἔπεσε ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.

«Ἐπειτα, δὲν ἀκούστηκε πειὰ τίποτε ἀπὸ τὸν ὑπόκωφο θορύβου τῶν βαγονιῶν πού κυλοῦσαν ἐπάνω στὶς γραμμὲς του.

«Πιστεύει μὲ ἂν θέλετε, ἀγαπητοὶ μου φίλοι. Μὰ τὴ στιγμή ἐκείνη δοκίμασα μιά ἀπὸ τὴς πῶ τρομερῆς συγκινήσεως τῆς ζωῆς μου. Αὐτὸ χωρὶς ἄλλο θὰ εἶνε ἐκεῖνο πού ὀνομάζουμε φόβο. Ἐνα πράγμα πού δὲν τὸ εἶχα γνωρίσει ποτὲ ὡς τότε.

«Χάρει σὲ μιά ἐξαιρετικὴ τύχη, ὁ πυρὸς, πού τὸν προστάτευε ἡ προεξοχή τοῦ βράχου, ἔκανε ἀκόμα. Προχώρησα ἀνά πρός τὸν τόπο τῆς ἐκρήξεως καὶ βρέθηκα μπρὸς σ' ἕν' ἀδιέξοδο. Ἡ στοὰ εἶχε καταρρεῖσθαι ἔπειτα ἀπὸ ἐκρήξιν ἑνὸς φουρνέλου, τοποθετημένου ἐκεῖ ἀπὸ πρὶν καὶ σὸ ὅποιο ὁ Ἀμερικανὸς εἶχε βάλει φωτιά μὲ θρυαλίδες.

«Δὲν ὑπῆρχε πειὰ ἴχνος περᾶματος, καί' οἱ σθᾶγκμεν βρισκόντουσαν καταπλακωμένοι κάτω ἀπὸ σὺντρίμια βάρους ἀφάνταστου.

«Ἦμουν μόνοι, ὀλομόναχοι, χωρὶς τρόφιμα, τρεμουλιάζοντας ἀπὸ τὸ κρύο, πεθαίνοντας ἀπὸ τὴν πείνα, σ' ἑκατὸν πενήντα ποδιῶν βάθος μέσα στὴ γῆ.

«Δὲν ἔπρεπε οὔτε στιγμή νὰ χάνω. Ἀρπάζω τὸν πυρὸς καί' ἀρχισα νὰ ἐξετάζω τὰ ἐρείπια, κυττάζοντας μήπως θὰ μπορούσα νὰ προσφέρω τὴ συνδρομὴ μου σὲ κανένα ἀπ' τοὺς φτωχοὺς διαβόλους, ὁ ὁποῖος θάγε γλυτώσει ἀπὸ τὴν καταστροφή.

«Μὰ ὁ κόπος μου πῆγε χαμένος. Ὅλα ἦσαν σιωπηλὰ καὶ πένθιμα σάν τάφος.

«Ξαναγύρισα πίσω καί' ἐπέστρεψα στὸ σπήλαιον, ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶχαμε πάρει τὰ βαρέλια.

«Ἡ γνώμη σας, κύριε Μπουάλω, εἶνε ὅτι αὐτὰ τὰ βαρέλια περιείχαν χρυσάφι; διέκοψε ὁ Φρικέτος.

—Ἔτσι νομίζω, ἂν λάβω ὑπ' ὄψιν τὶς φροντίδες μὲ τὶς ὁποῖες

τὸν φύλαγαν. Σκέφτομαι ἔτι, ὅτι ὁ Ἀμερικανὸς καί' ὁ ξενοδόχος, οἱ ὁποῖοι στρατολόγησαν τοὺς σθᾶγκμεν, ἀναγκάστηκαν νὰ κάποιον λόγο πού τὸν ἄγνοῶ, νὰ κάνουν τὴν μεταφορά αὐτῆς τῶν βαρελίων.

—Τότε τὸ ποσό πού περιέχουν, θὰ εἶνε τεραστίως ἀξίας. —Ἄν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ καὶ τὸ βάρος τῶν βαρελίων, ἡ ἀξία του θὰ ὑπερβαίη τὰ πενήντα ἑκατομμύρια φράγκα.

«Ὅπως ὁρίσθητε — ἐξακολούθησε ὁ Μπουάλω — περιπλανήθηκα στὶς ὑπόγειες αὐτὲς στοῖς περισσότερὸ ἀπὸ μιά ὥρα καὶ σὸ τέλος ἀνακάλυψα τὸ δεύτερο πηγάδι, πού εἶχα δὴ τὴν ὥρα πού με τοὺς ἄλλους σθᾶγκμεν καταγινόμενον σὸ φράξιμο τῆς τρύπας τοῦ τοιχώματος τῆς λίμνης.

«Αὐτὸ τὸ πηγάδι ἦταν ἐφωδιασμένο μ' ἕναν ἀνελευκυστῆρα σὲ πολλὴ καλὴ κατάστασι, πράγμα πού φανέρωνε, ὅτι τὸ ὄρυγμα ἦταν πολὺ λιγώτερο ἐγκαταλειμμένο ἀπ' ὅτι θὰ μπορούσε νὰ φαντασθῇ κανεὶς. Χρησιμοποίησα ἀμέσως τὸν ἀνελευκυστῆρα αὐτόν. Ὅταν ἀνέβηκε ἐπάνω σὸ μέρος πού σταμάτησε, νόμισα ὅτι ἡ ἀτυχία ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ καταδιώκει, γιατί τὰ χέρια μου συνάντησαν μιά στρογγυλὴ ἐπιφάνεια πού τὴν πέρασα πὰς ὅλο, νόμισα μὲ ἄλλους λόγους ὅτι δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ διέξοδος.

«Ὁ πυρὸς μου κόντευε πειὰ νὰ σθῇ. Μοῦ φάνηκε ὡστόσο πὼς διέκρινα τότε στὶς τελευταῖες του ἀναλαμπὲς μερικὲς ρίζες πού τρυπούσαν τὴ γῆ. Ἐνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως φούσκωσε τότε τὸ στήθος μου βρισκόμενον κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς. Αὐτὸ σήμαινε πὼς σὲ λίγο θὰ ἦμουν ἐλευθερος.

«Μὲ τὸ μαχαίρι μου ἀρχισα νὰ χτυπῶ τότε τὸ χῶμα ἀπὸ πάνω μου καί' αὐτὸ ἀρχισε νὰ πέφτῃ ὡς δία μαγεῖας. Σὲ λίγο εἶχ' ἀνοίξει ἕνα πέρασμα ἀρκετὸ γιὰ νὰ περάσῃ τὸ κορμὶ μου. Τὸ πέρασα, βρέθηκα ἔτσι μέσα στὸν κορμὸ τοῦ κοιμιοδέντρο καί... ἰδοῦ με...»

«Ἐνας καθάλλαρης πού ἐκάλπαζε ἀσυγκράτητος φάνηκε καθὼς ὁ Μπουάλω τελείωνε τὴ διήγησί του.

«Ἦταν ἕνας ἄλλος φίλος καὶ συνταξιδιώτης τῶν ἡρώων μας, ὁ Κύριλλος, τὴ βοήθεια τοῦ ὁποῦ, καθὼς εἶδαμε, περίμεναν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή.

—Μπᾶ! ἔκανε ἑαυτοαίσιμος. Ἐσεῖς, κύριε Μπουάλω, ἐδῶ; Ἀπὸ πού διάβολο θῆκατε; Ἡμαστέ ἐξαιρετικὰ ἀνίσχυροι γιὰ λογαριασμὸ σας...

—Βγῆκα ἀπ' τὸ ὄρυγεῖο ἀπ' τὴ δευτέρα του ἐξοδο. Ἡ πληροφορίαι σας, ἀναπτέ μου, ἦσαν ἀπολύτως ἀκριβεῖς.

«Ἐπάρχει ὅποτε νεό;

—Πολλά νέα. Κυριεύσαμε ἕνα ἑνὸς ἀλλο κάρρο ζευγμένο μὲ δέκα ἄλογα.

—Μπᾶ! Καί' γιατί τὸ κάνατε αὐτό;

—Γιὰ αὐτὸ τὸ κάρρο, φουρτωμένο ἀπὸ καμιά τριανταριά βαρέλια, περιέργου σχήματος, τὸ ὠδηγοῦσε ὁ ξενοδόχος, ὁ πῶς πονηρὸς παλιάνθρωπος τῶν περιγῶν, ἀνυποδύμενος ἀπὸ ἕνα ἄλλο ὑποκείμενο, τὸν μίστερ Χολλινταῖ. Τοὺς συλλάβαμε καὶ τοὺς δύο.

XIV

Η ΕΠΑΝΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΣΑΜ ΣΜΙΘ—Ο ΑΛΗΣΤΗΣ ΠΟΥ ΣΥΝΟΔΕΥΕΙ ΤΟΥΣ ΤΙΜΙΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ.—Ο ΚΑΙΪΠΟΥΝ ΠΕΘΑΝΕ. ΖΗΤΩ Ο ΥΒΟΝ ΚΕΡΜΠΕΧΕΛ.—Ο ΦΡΙΚΕΤΟΣ ΒΕΒΑΙΩΝΕΤΑΙ ΟΤΙ ΤΑ ΒΑΡΕΛΙΑ ΠΕΡΙΕΧΟΥΝ ΧΡΥΣΟΣΚΟΝΗ.—ΑΦΙΣΙΣ ΣΤΗ ΜΕΛΒΟΥΡΝΗ.—Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ. ΟΛΑ ΕΙΝΕ ΧΑΜΕΝΑ!...

Ἡ εἰδησις τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ κάρρου εἶχε γιὰ τοὺς Γάλλους πολὺ σπουδαία σημασία. Μποροῦσαν ἐπιτέλους νὰ ἐλπί-

—Ποῖος εἶνε αὐτοῦ; ... ρώτησε, μὲ φωνὴ δυνατὴ.

ζουν ότι η αποστολή τους θα πετύχαινε. "Αν—όπως είχαν το δικαίωμα να το υποθέτουν—το φορτίο του πελώριου αυτού κάρρου ήταν ο θησαυρός τών ληστών, ο άρχιπειρατής του Μπουσκάρν, ως άμεσως ενδιαφερόμενος, δεν θ' άργούσε να παρουσιασθή και ν' άναστατώσῃ γῆ καὶ οὐρανὸν γιὰ τὸ πᾶρ πόλι πίσω. Θά γινόντουσαν τότε συμπλοκές, ἐνέδρες, μάχες. Ἡ γενική προσπάθεια θά συγκεντρωνόταν στὸ θησαυρὸ κ' οἱ μυστηριώδεις κακοποιοὶ πού διεκδικούσαν τὴν κατοχή του, θ' άναγκαζόντουσαν ν' ἐγκαταλείψουν τὸ ἱνκόνιτό τους, πού ἀποτελοῦσε καὶ τὸ κυριότερο ὄπλο τους. Ἐτοί οὐ γινώσκω γιὰ τοὺς φίλους μας θά ἦταν ἐλκώλυτος.

Ὁ μικρὸς ὄμιλος μάζεψε τὰ πράγματα του καὶ ἐξέκρινε χωρίς νὰ καθυστερήσει περισσότερο. Οἱ ἱθαγενεῖς ἀκολουθοῦσαν ὑπὸ τὴν ὀδηγία τοῦ Ὑδὸν Κέρμπερχελ, πρῶτην Καίτην.

Τέλος, ἔπειτ' ἀπὸ ἀρκετὴ πορεία, ἀντίκρυσαν ἀπὸ μακριὰ τὸ κάρρο. Ὅπως εἶχε πῆ ὁ Καίτην, δέκα ὑπέρροχα καθαροῖα μὲ ἀλογα ἦσαν ζευγμένα σ' αὐτὸ τὸ πελῶριο ἀμάξι πού ἐμοιάζε μὲ κινητὸ σπιτί.

Καμμιά εἰκοσαριά ἱθαγενεῖς, ὥλισμένοι μὲ καραμπίνες, ντυμένοι μὲ πλατεῖα παντελῶνια καὶ μὲ μάλλινα ποικιλίαινα, στεκόντουσαν ὁλόγυρα, ὑπὸ τις διαταγές ἐνὸς νεαροῦ γαιθουrolάστῃ μὲ χαρακτηριστικὰ ἔξυπνα καὶ μὲ παρουσιαστικὸ εὐρωπ. Ὁ νέος αὐτὸς ἔσφιξε τὸ χεῖρ τοῦ Μπουσκάρν, ὁ ὁποῖος τὸν παροῦσε ὡς ἀμέσως στοὺς φίλους μας Ὀνομαζόταν ἱτὴν Μάκ-Νάιτ καὶ ἦταν μιάς.

Τὴ στιγμὴ πού ὁ Φρικέτος καὶ ὁ Πιέρ Λέ Γκάλ, ἐτοιμαζόντουσαν νὰ πάνε νὰ υποβάλουν τὰ σέβη τους στὸ μίστερ Χολλνταῦ ἕνας καθάλαρξς ἔφτανε καλπάζοντας, σταμάτησε κοντὰ τους καὶ πῆδησε ἀπ' τὸ ὄλογο του, τὸ ὁποῖο ἄφρονε ἐλεύθερο.

—Μπᾶ! ἔκανε ὁ Φρικέτος. Ὁ λαμπρὸς μου φίλος μίστερ Σάμ Σμιθ!

—Ὁ Πιός! Στὶς διαταγές σας, μίστερ Φρικέτ!

—Χαίρω πολὺ πού σὰς ἔβλεπα, μίστερ Σμιθ!

—Κ' ἐγὼ εἶμαι καταγοητευμένος.

—Συγχωρήστε με γιὰ τὴν ἀδιακρισία μου, μίστερ Σμιθ, εἶπε ὁ Φρικέτος. μὰ τ' διάβολο, σὰς ἔφερε ἐδῶ;

—Ἡ ἐπιθυμία νὰ κάνω ἕνα μικρὸ ταξεῖδι ἀναμυχῆς στὶς μαγευτικὲς ὁχθες τοῦ Λόντον. Ὡς τὸ σημῖο μου τὸ ποτάμι αὐτὸ φτάνει στὸ Ἰνγκλεσβούρ, τὸν πρῶτο σιδηροδρομικὸ σταθμὸ. Ὑπολογίζω νὰ πάρω ἐκεῖ τὸ πρῶτο τραῖνο καὶ νὰ πῶ ἀπὸ πλοῦστατα στὴ Μελβούρνη...

—Ἐσεῖς στὴ Μελβούρνη, στὴν πρωτεύουσα τῆς Αὐστραλίας! Ἐσεῖς πού πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχατε ἀυτοτίτλοφορηθῆ θασιλεὺς τῶν ληστών! Δὲν φοβήσατε υἱόσας ἡ διαμονὴ σας ἐκεῖ ἀποθῆ ἐπιβλαβῆς γιὰ σὰς;

—Μίστερ Φρικέτε, μὴν ἔχετε αὐτοὺς τοὺς φόβους, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἀποδεδεικνύουν ὅτι διατηρήσατε μιὰ ἀγαθὴ ἀνάμνησι ἀπὸ τις σχέσεις μας.

—Δὲν εἶμαι πειὰ ληστής!

—Ὑποβάλατε λοιπὸν τὴν παραίτησί σας ἀπ' τὸ ἐπάγγελμά σας;

—Ναί, γιὰ νὰ πετύχω τὴν ἀμνηστία.

—Ἀ! Μπᾶ! Καὶ πῶς αὐτὸ, ἀν εὐαρεστεῖσθε;

—Συνοδεύοντας ὡς τὸν προορισμὸ τοῦ αὐτοῦ τοῦ κάρρου, πού, μὲ τὴν προστασία μου, δὲν θάχῃ νὰ φοβηθῇ καθόλου τὰ καλὰ παλληγκάρια τῆς ὑπαίθρου, τὰ ὁποῖα ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν ἀκόμα στὶς διαταγές μου.

—Αὐτὴ εἶνε μιὰ φροντίδα, ἀπάντησε ὁ Φρικέτος, ἀπ' τὴν ὁποία σὰς ἀπαλλάσσουμε εὐναρίτως, μίστερ Σμιθ, γιὰτὶ λογαριάζομαι ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ν' ἀποτελέσουμε τὴν τιμητικὴ συνοδεία τοῦ κάρρου καὶ τῶν τζέντλεμαν οἱ ὁποῖοι βρίσκονται ἐπ' αὐτοῦ.

—Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Θὰ κάνουμε τὸ δρόμο μαζὺ κ' ἡ ἀποστολή. προστατευμένοι ἀπὸ μένα, θὰ εἶνε εἴ τι πῶς σίγουρη.

—Σταθεῖτε, μίστερ Σμιθ. Ἀς μιλήσουμε σοδαρά. Μοῦ σώσατε τὴ ζωὴ καὶ σὰς θεβαίνω πῶς δὲν θά ἤθελα καθόλου νὰ σας δῶ κρεμασμένον ἀπὸ καμμιὰ ἀγχόνη. Φευγάτε! Πηγαίνετε ἔπου θέλετε καὶ ἀφήστε μας νὰ τελειώσουμε τὴν ἀποστολή μας!

—Καὶ αὐτὴ ἡ ἀποστολή εἶνε νά...

—Νὰ παραδώσουμε στὶς ἀγγλικὲς ἀρχές αὐτὸ τὸ ληστὴ τὸ Χολλνταῦ πού τὸν θάρουν ἔλα τὰ ἐγκλήματα...

—Μὰ ἡ παράδοσι αὐτοῦ τοῦ τζέντλεμαν στοὺς δικαστὰς τῆς Αὐτοῦ Βρετανικῆς Μεγαλειότητος, δὲν μ' ἐμποδίζει καθόλου νὰ συνοδεύω στὶς ὁχθες τοῦ Λόντον καὶ στὸ σιδηρόδρομο—οἱ κλέφτες εἶνε πολὺ τολμηροὶ—αὐτὴ τὴν ἀποστολή ὡς τῆς Μελ-

βούρνης.

—Ἐἴστε λοιπὸν ἰδιοκτῆτης τοῦ κάρ, ου καὶ τοῦ φορτίου του; ρώτησε εἰρωνικά ὁ Φρικέτος.

—Ὡ! μόνο λιγοστὰ συμφέροντα ἔχω σχετικῶς.

—Τόσο τὸ χειρότερο. Γιὰτὶ τὸ κάρρο θ' ἀνοιγῇ μπροστὰ στοὺς Ἀγγλους δικαστὰς, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ ἐξακριβώσουν τὸ περιεχόμενόν του, θὰ θελήσουν ἴσως νὰ ἐξακριβώσουν τὴν προέλευσί του.

—Δὲν θλέπω τίποτε τὸ ἀποπὸ σ' αὐτὸ κ' ὁ κουμπάρος μου ὁ μίστερ Χολλνταῦ φαντάζομαι πῶς θάνε κ' αὐτὸς τῆς γνώμης μου...

—Ἀ! εἴστε κουμπάρος αὐτοῦ τοῦ παληανθρώπου πού κρύβεται σὰν κουκουβάγια.

—Ὁ Χολλνταῦ δὲν κρύβεται! ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ στὴν γῆ. Καὶ θὰ περιφρονῇ πάντα ὅποιον θὰ τὸν κυτᾶτῃ κατὰματα!

Καὶ ὁ Ἀμερικανὸς, προβάλλοντας συγχρόνως ἀπὸ τὸ ἀμάξι, τιάστηκε μὲ τὸ γερὸ του χεῖρ, ἀπὸ ἔνα σκονὶ καὶ πῆδηξε κατὰγῆς.

—Ἰδοὺ με! ἐξακολούθησε κυτᾶζοντας τὸν ὄμιλο τῶν Εὐρωπαίων μὲ θράσος καὶ μὲ τόλμη. Τί θέλετε ἀπὸ μένα;

—Νὰ σὲ πᾶμε στὴ Μελβούρνη, ὅπου θὰ σὲ θαυμάσουμε κρεμασμένον σὲ μιὰ ἀγχόνη.

Ἐνα σαρκαστικὸ χαμόγελο φάνηκε στὸ πρόσωπο τοῦ ληστοῦ.

—Δὲν θὰ μὲ παραδώσετε στὶς ἀρχές, εἶπε, καὶ δὲν θὰ κοιμησῶ.

—Καὶ ὁ λόγος, ἀν εὐαρεστεῖσθε...

—Ὁ λόγος εἶνε ἀπυόσταστοι ἐξέτε τὴν ἀνάγκη μου. Ἐξέρω τὰ σχέδιά σας καὶ θὰ μπορέσω νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω, ἂν φανῇτε λογικοί. Ἐσὰς σὰς πασακινῶν τὰ αἰσθήματα στὶς πράξεις σας, ἐμένα τὸ ἐπιχειρηματικὸ πνεῦμα. Ἐγὼ λοιπὸν θὰ ἐξυπηρετήσω τὰ αἰσθητὰ σας κ' ἐσεῖς τίς ἐπιχειρήσεις μου...

—Ἐμένα λοιπὸν τὰ χρήματά!.. Καὶ σὲ σὰς... αὐτὸ πού ἐξέρετε...

—Πιστέψτε με καὶ κυτᾶτε με δυὸ φορές πρὶν μοῦ ἀπαντήσετε.

—Ἐστω, θὰ σὲ κυτᾶζουμε τρεῖς καὶ τέσσερες φορές. Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ μὰς ἐμποδίσῃ νὰ σὲ συνοδεύουμε τιμητικὰ ὡς τὴ στιγμὴ πού θὰ πάρουμε τὴν ἀπόφασί μας.

—Θὰ σὰς ἐπιβλέπουμε νύχτα καὶ μέρα καὶ μὲ τὴν πρώτη ἀπόπειρά ἀποδράσεως πού θὰ κάνῃς, θὰ σοῦ τοσκίσουμε τὸ κεφάλι.

—Ἐστω! Μὴ φοβάστε τίποτε. Δὲν θ' ἀφήσω τὸ κάρρο.

—Ἀς τὸ παραδεχτοῦμε αὐτό. Ὅσο γιὰ σὰς, μίστερ Σάμ, ἐπιμένετε στὴν ἀπόφασί σας νὰ

μὰς συνοδεύετε.

—Περὶσσότερο ἀπὸ ποτὲ. Ἡ κακὲς συναντήσεσις εἶνε τόσο σπάνιος σ' αὐτὰ τὰ μέρη.

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶπε ὁ Φρικέτος, θὰ θερῶ στὴ δύσκολη θέσι, νὰ σὰς ἀφοπλίσω, νὰ σὰς δέσω πλάι-πλάι μὲ τὸν μίστερ Χολλνταῦ καὶ νὰ ἐξασκῶ μιὰ ἀγρυπνὴ ἐπιβλεψί σὲ σὰς. Δὲν θὰ ἦταν καθόλου περιέργο νὰ μὰς καταβλήσετε σὲ μιὰ ὀρισμένη στιγμὴ μιὰ διμοῖρια ληστών... Ἡ μετάνοιά σας εἶνε τόσο πρόσφατη...

—Πολὺ εὐχαρίστης, μίστερ Φρικέτ! Ἄν καὶ ἡ ὑποψία σας εἶνε ἀδίκη γιὰ ἕνα τζέντλεμαν σὰν κ' ἐμένα.

Τὸ κάρρο ἐκίνησε συνοδευόμενον ἀπὸ τοὺς μαύρους τοῦ Ντικ Μάκ Νάιτ, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦσαν τὴν ἀκολουθία του.

Ταξιδίεψαν ἔτσι ἐπὶ ἔξη μέρες χωρίς νὰ τοὺς τύχῃ τίποτε τὸ ἀνθρώπινο. Ὅσο τὸ καραβάνι πλησιάζε σὲ πολιτισμένα μέρη, τόσο πῶς ζωηρὲς γινόντουσαν ἡ ἀνησυχία τῶν μαύρων, τῶν παληῶν συντρόφων τοῦ Καίτην, οἱ ὁποῖοι στὸ τέλος ἐδήλωσαν στοὺς Εὐρωπαίους ὅτι θὰ ἐξαγαγόνταν στὸν τόπο τους.

Μιὰ σκληρὴ πάλη ἀρχισε τότε μέσα στὴ καρδιά τοῦ Καίτην, πού εἶχε ἑναντιῶν Ὑδὸν Κερμπερχέλ. Θ' ἀποχαριετοῦσε λοιπὸν γιὰ πάντα αὐτὲς τίς ἡλιολογούμενες τοποθεσίες ὅπου εἶχε κινῆσει μεθυσμένος ἀπὸ καθαρὸ αἶρα κ' ἔλευθερία τὰ καγκουρῶ; Ἡ στοργὴ του πρὸς τὸ θεῖο του Πιέρ Λέ Γκάλ, πού τὸν εἶχε ἑναρξῇ ὡς ἕκ θαύματος καὶ γιὰ τοὺς καινοῦργιους φίλους του θὰ νικοῦσε τόχα τὴν ἀγάπη του γιὰ τοὺς θεοτοῦς ἀδελφούς του; Ὁ Ὑδὸν Κερμπερχέλ, ἀναστημένος ἀπ' τοὺς Εὐρωπαίους, δὲν ἔριτοσε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἐξαπαρή τὴν ἑξέτα του, ὅσο μετροῖ κ' ἂν ἦταν, στὸν πολιτισμὸ,

(Ἀκολουθεῖ)

Ἐνας καθάλαρξς, πού ἐκάλπαζε ἀσυγκράτητος, φάνηκε...